

Въ насъ туй чувство посади?
Що таквасъ прѣсѣда строга?
Що ще бърка туй на Бога,
Ако любимъ съ много жаръ
Най-прѣкрасната му тварь?
Ако съ либе сме честити
И въ блаженството упити?
Трѣбва ли да се отчаймъ
Въ тесъ бѣди въ който траймъ
Че катъ ни за скърбъ създаде
Богъ утѣха не ни даде? . . .
Ще ли негодува Онъ
Срѣщо самий Си законъ
Въ благостта Си Кой остави
Името Му да се слави? !
Не! . . . Невѣрвамъ никакъ азъ
Че туй чувство, тая страсть
Що челякъ отъ скотъ отлича
Катъ го прави да обича. . .
Не! Туй що е грѣхъ иль зло
Сладко тѣй не би било!

И вий съдници прѣзлюбни
Що сте днеска неспособни
Да цѣните тоя даръ
Най-великъ во всички тварь,
Колко щете ме съдете,
Колко щете ме плашете
Съ мѣръ на мене непознатъ,
Съ казнь вѣчна, съ грозень адъ
Отъ фантазий плодови
Сѣ измислени, открити!
Тосъ огнь неогасимъ,
Тосъ Тартаръ неумолимъ
Тия бѣсове рогати,